

Colleen McCullough

ROMANO „ERŠKĖČIŲ PAUKŠČIAI“ AUTORĖ

PER DAUG ŽMOGŽUDYSČIŲ

TYTO ALBA

Colleen McCullough

PER DAUG
ŽMOGŽUDYSČIŲ

ROMANAS

Iš anglų kalbos vertė
Kristina Miliūnienė

VILNIUS 2011

Ponui Evanui Pju
Paracelso koledžas
Čabo universitetas
Holomanas, Konekt.

1967 m. balandžio 3 d.

Gerbiamasis p. Pju,

prisipažįstu pralaimėjęs. 100 000 JAV dolerių
rasite padėta savo kambaryje koledže, kaip
nurodėte kovo 29-os laiške. Jei mano apsilankymas
koledže būtų susektas, jis pasirodys esąs
visiškai neįtartinas. Būkite geras, nebandykite
išpešti iš manęs daugiau pinigų. Mano kišenės
jau tuščios.

Nuoširdžiai jūsų,
Miklus Miglapūtys

Evano Pju rankos drebėjo skaitant šį laišką, įdėtą į jo korespondencijos skyrelį. Jo pavardė ir adresas ant paprasto balto voko buvo atspausdinti mašinėle, kaip ir laiškas. Anuos kartus, kai pažvelgė eidamas pro šalį – prieš nulipdamas žemyn pusryčių ir pasibaigus pietų pertraukai – tamsus korespon-

dencijos skyrelio keturkampis buvo tuščias. O dabar, pusę trečios, atsakymą jau gavo!

Jam lipant aukštyn suktais atvirais laiptais į savo vestibulį, koridoriai buvo tušti; Paracelso koledžas buvo naujas, didingai paprastas, lenktų apybrėžų, suprojektuotas pasaulinio garso architekto, buvusio Čabo studento. Čia atsispindėjo ir kitos griežto, nepripažįstančio puošmenų jo stiliaus ypatybės: grindys ir sienos iš Vermonto marmuro, akmenėliais nubarsyti sodeliai stiklo sienomis tokie maži, kad vargu ar įtilptum, baltas apšvietimas, minimalus dekoras. Aukštu aukščiau, kur bendrabučio kambariujė gyveno Evanas, vyravo jau ne baltas marmuras, o pilkai dažytos sienos ir pilkos gumuotos dangos grindys – labai praktiška, bet erdvi, ir oras grynas. Tokie buvo ir kambariai, už tai Paracelso studentai jautė dėkingumą savo architektui. Jis pats, žinia, kentė bjauriame koledžo bendrabutyje, statytame 1788 metais, kambariuke, kur gyveno ne vienas, tad Paracelsą apdovanojo erdvėmis patalpomis ir vonios kambariais, kad visiems užtektų.

Ir viršuje buvo tuščia. Evanas koridoriaus pasieniu prisėlino prie savo buto ir įėjo vidun, prieš tai greitai apsidairęs ir įsitikinęs, kad jo kambariokas Tomas Vilkinsonas su kitais antrakursiais, būsimaisiais medikais, sėdi paskaitoje tame pačiame koledžo sparne. Įsitikinti reikėjo – net tokie stropuoliai kaip parengiamųjų medicinos kursų studentai kartais pabėga iš paskaitų. Bet jis čia vienas. Saugus.

Keista, bet kambarys nebuvo prigriozdintas. Abu jaunuoliai turėjo automobilius, tad dviračių čia nelaiškė, ant grindų neprikrauta dėžių, nors studentai, regis, linkę jas kaupti. Knygų lentynos nuo lubų iki grindų skyrė vieną nuo kito jų didelius rašomuosius stalus, viršuje ties jais buvo langai, o plačios viengulės lovos stovėjo abipus buto durų. Abiejose ilgose sienose buvo ir po antras duris. Vilkinsonas, linksmo būdo vai-

kinas, sienas buvo apsiklijavęs seksualių kino žvaigždžių plakatais, bet Evano Pju sienos buvo plikos, tik prie kamštinės lentos prismeigti keli rašteliai ir nuotraukos.

Jis nuėjo tiesiai prie rašomojo stalo; ant jo viskas buvo lygiai taip pat kaip ir visą dieną. Nė vieno stalčiaus nebuvo užrakinęs. Evanas traukė vieną po kito, svarstydamas, kokio dydžio galėtų būti pinigų paketas. Priklauso nuo banknotų nominalo, nusprendė, uždaręs paskutinį stalčių. Jokių pinigų, jokio paketo. Žvilgtelėjo į lovą sujauktomis antklodėmis ir paklodėmis, priėjęs viską piktai išvartė – jokio pinigų paketo ant lovos, lovoje ar po lova.

Tada patikrino knygų lentynas, bet ir ten nieko nerado ir sustojęs pagalvojo, kad yra tikras kvailys. Kaip auka galėjo žinoti, kuri kambario pusė jo? Ar kad kambarys perskirtas? Tomas netvarkingas, bet Evanas paketo su pinigais nerado ir kruopščiai viską išnaršęs jo pusėje.

Liko tik sandėliukai. Šį kartą Evanas pirmiausia patikrino Tomo daiktus, bet ir vėl nieko. Tada atidarė duris į savąjį. Čia geriausiai ir pasireiškė architekto genialumas, nes jis buvo vienas iš tų žmonių, kurie nieko nepamiršta iš savo praeities ir puikiai supranta, kiek šlamšto gali sukaupti jauni vyruikai – ir merginos! – ištisus metus gyvenantys tame pačiame kambaryje. Sandėliukai buvo tokio pat ilgio kaip kambariai ir trijų pėdų pločio; viename gale buvo stalčiai, tada atviros lentynos, o pusė sandėliuko niekuo neužimta. Tiktai apšvietimas buvo prastas, mat fakulteto dekanas bijojo, kad uždaroje patalpoje nekiltų gaisras. Dvidešimt penkių vatų lemputės, ne šviesesnės! Durys buvo su spyruoklėmis ir užsidarydavo pačios – dar viena dekanas užgaida; jis nepakentė netvarkos ir atviras duris bei stalčius laikė pavojingais kliuviniais.

Evanas spragtelėjo sandėliuko šviesos jungiklį ir žengė vidun; durys jam už nugaros užsidarė, bet buvo prie to pratęs.

*– Karmainai, per visą Holomano istoriją nėra buvę
dvylikos žmogžudysčių tą pačią dieną.*

Rašytoja Colleen McCullough (Kolin Makalou, g. 1937 m.) – viena žymiausių visų laikų australių. Ji viena iš 100 asmenų, kuriems suteiktas Australijos nacionalinės vertybės titulas. Milijoniniais tiražais visame pasaulyje leidžiamo romano „Erškėčių paukščiai“, lietuvių pamėgto romano „Prisilietimas“ autorė sėkmingai neria ir į kitus žanrus.

Šįkart skaitytojų dėmesiui – politinis trileris „Per daug žmogžudysčių“. Tai antrasis susitikimas su detektyvu, kapitonu Karmainu Delmoniku iš knygos „Užsimerk, atsimerk“. Graži pavasario diena universitetiniame Holomano miestelyje Konentikuto valstijoje; septintasis XX a. dešimtmetis, kai tyrėjai negalėjo naudotis pažangiomis kriminalistikos priemonėmis, nes jų dar nebuvo, kai galėjo kliautis vien savo jėgomis, išmone ir nuojauta.

Pasirodo, detektyvas Karmainas Delmonikas turi kur kas didesnių rūpesčių, nei kokį vardą duoti savo naujagimiui sūnui, nes tai, kas staiga įvyko mažame, ramiame ir iš pažiūros idiliškame Holomane, netelpa į jokių rėmus: per vieną dieną nužudoma dvylika miestelio gyventojų, tarp jų – universiteto dekanas. To dar nėra buvę: nežinia, ar žudikas vienas, ar jų keli. Nežinia, kodėl reikia tokio žiaurumo ir išradingumo – atrodo, kad jie smaginasi, žudydami aukas pačiais brutaliausiais būdais. Iš pirmo žvilgsnio nužudytieji neturi nieko bendra: jų nesieja nei socialinė padėtis, nei amžius, nei giminystės ryšiai. Tada kas ir dėl ko nužudė šitiek žmonių? Ir pasirodo, kad tai tik pradžia: aukų ir intrigų daugėja, atsiranda slaptasis agentas Ulisas, prieš mus veriasi politiniai nužudymų scenos užkulisiai...

Colleen McCullough vėl meistriškai didina įtampą ir slepia tiesą iki pat pabaigos, kol išaiškėja, kad viskas yra visiškai ne taip, kaip manėte.

ISBN 978-9986-16-813-3

www.tytoalba.lt